

νόπουλο με τον Κύριον του Εδρότου, Σπέρ-
τω και Αθήνη—το Οδράνιον Τόξον με την
Πετρόσσαν Νίκην, Μεγάλην Τόξαν, Νε-
οράδαν του Γαλιού και Αγγελιαφόρον Περι-
στεράν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους
της: Κόρη των Κυμάτων (το ποιηματάκι
μου ήρθε πολύ έδωσα την έπιστολήν σου
προς τον κ. Φαίδωνα, ο οποίος θα γράψη
περί του κομήτου) Έλληνικόν Κλέος (ώ-
ρατα η έπιστολή σου) αλλά διατί έτσι άλλο-
κοτα γραμμένη; όταν το χαρτί έχη εικόνας
με υδατινούς γραμμάς, γράφουν και επάνω εις
τάς εικόνας) Κνωσόλεον Λόβαρον (έχει
καλώς) Ναυτοπούλων του Μεσολογγίου (κα-
λώς ήλθε! αλήθεια, πολλές ευτυχίας σου έ-
φερε το τετραφύλλο τριφύλλι...) Σταγόνα
έν τω Όμιλῳ (που ελησμονήσε να μου γρά-
ψη ένακα των πολλών διασκευάσεων τι ετυ-
χής!) Έλληνικόν Έπος (καλώς ήλθε! έ-
στειλα) Άγγελον Αδελφόν (βεβαίως) Μου-
σιγένην Απολόωνα (να ξεφορτωθώ μαζί σου;
κάθε άλλο! σε περιμένα μετά πίσης χαράς)
Ρεμβην (δεν πιστεύω να τό λέγης σοβαρά ότι
με δυσαρεστούν αι έπιστολάι σου) Έλλη-
νική Γλώσσα (έχει καλώς) Γλυνοκοντάλαν
(ευχαριστώ πολύ δια τας ενέργειάς) Ένω-
σις η Θάνατος (ναι, είνε και έχει) Ίδιότρο-
πον Νεάνδα (έστειλα) Έλληνικήν Αίγλην
(αι παραγγελιαί σου εξετελέσθησαν η έπι-
στολή σου μ' ευχαρίστησε πολύ) Σύμφωνον
του Όλύμπου (έστειλα) η συνδρομή είνε 10
φρ. Δυσδαμόναν (ναι! αντί δραχμών 4,50)
Εαυθό Διαβολάν, Παληοφαληριώτισσα (είνε
και οι δύο αλλά δεν ήξεύρω εις ποίον Παρ-
θεναγωγέον πηγαίνω) τετράδιον έστειλα)
Μουσικήν Ψυχήν (και η έπιστολή σου ώ-
ραία, και τό Παιδ. Πνεύμα άκίμη φραιότε-
ρον) Άλτων Αίνιγμα, Λάζαρον, Βαρελάκι,
κλπ. κλπ.

Εις δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 7 Αύ-
γουστου θάπαντήσω εις τό προσεχές:

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“
Βιβλία τερανά, μορφωτικά και ήθικά,
ειδοθέντα υπό της „Διαπλάσεως των
Παιδών“.
Ο Άγγελος της Άγάπης (60
εικόνας) φρ. 6. Όλιγα αντίτυπα επί
χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.
Τό Βιβλίον της Συμπεριφο-
ράς, φρ. 0,60.
Τό Θύμα του Φθόνου, (20 ει-
κόνας) φρ. 3,50.
Η Μούσα των Παιδών (ποιή-
ματα) φρ. 1,50.
Η Νίνα (20 εικόνας) φρ. 2,50.
Παιδικό διάλογο (Κουρτίδου)
Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
Παιδικόν Θέατρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2.
Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια)
έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3
όμοι, φρ. 2,50.
Πόσος ο Νικίου (24 εικόνας)
φρ. 3,50.
Ο Πυρρειοπάλης (24 εικόνας)
φρ. 3,50.
Υπέρ Πατριδος (35 εικόνας)
άδετον φρ. 2,50. χρυσόδετ. φρ. 5.
Ο Φόγης. Έμμετρον Διήγημα
υπό Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6,
7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20,
21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος,
και ταχυδρομικώς φρ. 1,10
Τόμος 1 (ο 10ος πλησιάζων να
εξαντληθῆ) φρ. 10.
Τόμοι 8 (οι έξής: 1, 3, 8,
9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50
έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)
Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895,
1896, 1897 και 1898, ών έκαστος
τιμάζεται:
Άδετος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.
Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 και 1905,
ών έκαστος τιμάζεται:
Άδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10.
Τόμος 1: του 1906, τιμάζεται έ-
δετος φρ. 8. Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 16 Σεπτεμβρίου
[Ο χάρτης των λύσεων, επί του οποίου δέον να
γράφωσι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι,
παλείται έν τῷ Γραφείῳ μας εις φανέ-
λους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάζεται φρ. 1.]
434. Λεξιγράφος.
Άρχαία πόλις μ' έντομον
Κονότατον ένώνει
Και νά, μουχρίζει ο άνεμος
Κ' η θάλασσα φουσκώνει.

Έστάλη υπό του Όνειροπόλου της Δόξης
435. Συλλαβόγραφος.
Εις γράμμα ένας σύνδεσμος
Κοντά είνε σιμώση,
Όνος πολύ ιστορικόν,
Άν και μικρόν, θα δώση.

Έστάλη υπό του Άλίτου Αίνιγματος
436. Αίνιγμα.
Άρχαία Βασίλισσα τό θηλυκόν μου,
Και άκρωτήριον τό ουδέτερον μου.
Έστάλη υπό της Άνθισμένης Άμυγδαλιάς

437. Μωσαϊκόν.
Σου δίδει η Γῆ, ο Ουρανός
Κ' η Θάλασσα ένα γράμμα
Και μιά πασίγνωτος Θεά
• Προβάλλει έν τῷ άμα.

Έστάλη υπό του Κωνολεύκου Λαβάρου
438. Δικτυωτόν.
1.—Δοξάζει η καταστρέφει τά έθνη.
2.—Υπατος Ρωμαίος.
3.—Πρωτεύουσα Κράτους Εύρωπαικού.
4.—Σύνολον με τάξιν και μέθοδον.

Έστάλη υπό της Έστεμμένης Καλλονής
439. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Άρχαία Βασιλόπις.
2 7 2 3 8 = Έπίθετον.
3 2 4 4 2 = Όλη χρήσιμος.
4 2 3 3 5 6 7 8 = Μούσα.
5 6 7 7 8 = Πόλις.
6 3 4 8 = Ούσιαστικόν.
7 2 3 8 = Άγόμισμα.
8 7 5 2 = Έπίθετον.

Έστάλη υπό του Ρόδου της Άνατολής
440. Διστή Άκροστιχίς.
Τά μέν άρχικά γράμματα των ζητουμένων
λέξεων αποτελούν δένδρον σπαραφόρον, τά δε
δεύτερα πριγκίπισσαν της Ελλάδος:
1, Μήν· 2, Ουράνιον Σώμα· 3, Όρυκτόν·
4, Άρχαία Βασίλισσα· 5, Άπαραίτητον εις
την ζωήν.

Έστάλη υπό της Τριφυμιόδου Θάλασσης
441. Μικτόν.
αο - ν - αιει - * - οο
κ - εαο - θς - ο - ξρν
Έστάλη υπό του Δημοδόκου

442. Γρίφος.
ώ: S τ Άιμου
ογρ δλλη
Έστάλη υπό της Ίωάννας Δάσκ

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 31.
362. Στάτεια (στατήρ, α.)—363. Ίσις-Ί-
ρις.—364. (Άκουσται ως διατυπωθείσα λαν-
θασμένως.)—365. Έν (ε=5, ν=50).
366. Π ΜΕΝ 367. Δικτύω άνε-
ΜΕΝ μον θηρής.—368—
Θ Ε Ρ Ο Σ 372. Τῆ ανταλλαγή
Μ Ε Ρ Ι Σ Ι Σ δια του ΕΥ: εθρί-
Π Ε Ρ Ι Φ Η Μ Ο Σ σια, εθρήτης, εθρε-
Ν Ο Σ Η Ρ Ο Σ σις, εθρημα. εθρε-
Σ Ι Μ Ο Σ τός. 373. ΜΕΣΗΗ-
Σ Ο Σ ΛΕΒΑ-ΑΜΥΓΔΑ-
ΔΗ (Μ.Αρός, Ερ-
Μῆς, ΣπΥρίδων,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ
Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χόραν ημῶν ύπηρεσίας
και υπό του Οικονομικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού: Έξωτερικού:
Έτησία... δρ. 8.— Έτησία φρ. χρ. 10.—
Εξάμηνος... > 4,50 Έξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμῶνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εβριπίδων άρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον.
Έτος 29ον.—Άριθ. 38

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος
Έν Άθήναις, 18 Αύγουστον 1907
Έτος 29ον.—Άριθ. 38

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Είνε δικές της ιδιοτροπίες αυτές,
έξηκολούθησεν η Άγγέλω, και, ξέρετε
πολύ καλά, ότι δεν δέχονται συζήτησιν
και αντίλογισάν.
Κ' έλεγε την αλήθειαν η καμαριέρα.
Εις πολλὰς περιπτώσεις η Άνδρέα, έ-
πειδή δεν ήθελε να εισέλθῃ κανείς εις
τό δωμάτιόν της κατά την άπουσίαν της,
είχεν, όταν έφευγε, βαλμένο τό κλειδί
άπλοσάτα εις την τσέπη της

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας
λεπτά 5 μόνον. Έλάττωτος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και
αι άγιώτεροι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Είδοποιούμεν Θέλλαν και Λάζαρον «που
παίζουν πόσολον εις την Διάπλασιν» ότι
ανεκαλύψαμεν Βαρελάκι. Να δημοσιεύσωμεν;
—Ριγολέτιος, Κουροπάτιν. (Ζ'—199)

Τις έγχαρδιώτερας μου εύχάς, προσφιλε-
στάτη Γλυκεία Ελλάς.—Φιλόπατρις
Έλληνοπούλα. (Ζ'—200)

Στην εορτάζουσαν Γλυκείαν Ελλάδα εύ-
χομαι ολοφύγως τά βέλτιστα.
—Οδράνιον Τόξον. (Ζ'—201)

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Έβεδόθη ο νέος κανονισμός της Έμπορικῆς
Σχολῆς Πειραιώς. Περιέχει τό πρόγραμμα
των μαθημάτων των διαφόρων τάξεων, τά
έν χρήσει διδακτικά βιβλία της Σχολῆς, τά
όνόματα των κ. κ. Καθηγητῶν, τά διδακτικά
όργανα της Σχολῆς, τους όρους της εισαγω-
γῆς των υποτρόφων του Δήμου και του Έμ-
πορικού Έπιμελητηρίου, τά προσόντα των
μαθητῶν προς κατάταξιν, τά διδασκάρ, την
έκθεσιν της εξέταστικῆς επιτροπῆς, περίληψιν
του πίνακος των περιεχομένων του διδακτικού
συγγράματος του διευθυντού της Σχολῆς κ.
Κ. Παναγιωτοπούλου ο Έγκυκλοπαίδεια Έμ-
πορικῆς Μορφώσεως, άπόσπασμα έκ του
λόγου των εξέτασεων περί πρακτικῆς εκπαι-
δεύσεως, τον κανονισμόν του ολιγοτροφείου,
τό πρόγραμμα της Σχολῆς Γαλλιστί και
Άγγλιστί, την έγκόλιον του Έμπορικού
και Βιομηχανικού Έπιμελητηρίου Πειραιώς
κ.λ.π. (Ζ'—202)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ
Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χόραν ημῶν ύπηρεσίας
και υπό του Οικονομικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού: Έξωτερικού:
Έτησία... δρ. 8.— Έτησία φρ. χρ. 10.—
Εξάμηνος... > 4,50 Έξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμῶνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εβριπίδων άρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον.
Έτος 29ον.—Άριθ. 38

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος
Έν Άθήναις, 18 Αύγουστον 1907
Έτος 29ον.—Άριθ. 38

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Είνε δικές της ιδιοτροπίες αυτές,
έξηκολούθησεν η Άγγέλω, και, ξέρετε
πολύ καλά, ότι δεν δέχονται συζήτησιν
και αντίλογισάν.
Κ' έλεγε την αλήθειαν η καμαριέρα.
Εις πολλὰς περιπτώσεις η Άνδρέα, έ-
πειδή δεν ήθελε να εισέλθῃ κανείς εις
τό δωμάτιόν της κατά την άπουσίαν της,
είχεν, όταν έφευγε, βαλμένο τό κλειδί
άπλοσάτα εις την τσέπη της

— Άλλου είδους ιδιοτροπία
και αύτή! είπεν ο Γεράρδος
ύψωνων τους ώμους του.
Έπειτα, έστάθη έμπρός εις
την θύραν της δεσποινίδος Δε-
βουσύ, και πλησιάζων τά χείλη
του εις την κλειδαρότρυπαν :

— Δεσποινίς Άνδρέα! Δε-
σποινίς Άνδρέα! αυτώ είσθε;
ήρώτησε, καθιστών όσον τό δυ-
νατέν υπόκωφον τον ήχον της
φωνῆς του.

Έχρειάζετο πραγματικώς
προσοχή δια να μην άκουσθῆ
άπό τον κ. Δεβουσύ διότι, άν,
με την αδυναμίαν και την έξα-
σθηνίσιν που είχεν ο άρρω-
στος, συνέβαινε να μάθῃ την
ανεξήγητον άπουσίαν της κόρης
του, κίνδυνος ήτο να προκύ-
ψουν δι' αυτόν σοβαρώταται συ-
νέπειται.

— Καλλίτερα θα είνε να
σπάσωμεν την κλειδαριά, συνε-
βούλευσεν ο Άνδης, που είχεν
άκολουθήσῃ τον Γεράρδον εις
τον επάνω διάδρομον.

— Άν τό κάμωμεν αυτό, η
δεσποινίς θα γίνῃ έξω φρενῶν
άμα έπιστρέψῃ, παρετήρησεν η
Άγγέλω, η οποία είχε την ά-
κράδατον πεποιθήσιν, ότι η κυ-

ρία της είχεν άπλωσ άπουσίαν δια την
ήμέραν εκείνην, και διτι από στιγμῆς εις
στιγμήν θα επέστρεφε.
— Τόσον τό χειρότερον! άναλαμβάνω
έγώ την ευθύνην, — διεκήρυξεν ευθαρ-
σῶς ο γέρον ύπηρετής.
Κ' έπήγε να φέρῃ ένα βιολόγον,
αφού δε επέτυχε να σπρώξῃ την κλει-
δαριάν προς τά μέσα, ήνοιξε την θύραν
και εισήλθεν, ακολουθούμενος από τον
Άνδην και την ύπηρετριά.

Έν και μόνον βλέμμα εις τό δωμά-
τιον ήρκεσε δια να τους πληροφορήσῃ,
ότι όχι μόνον τοῦτο ήτο κενόν, άλλ' ότι
δεν είχε καν κοιμηθῆ η δεσποινίς Άνδρέα

έκεϊ μέσα την προηγουμένη νύκτα...
Άπερίγραπτος ήτο η κατάπληξις
και η άπελπισία, που έκυριεύσαν άμέ-
σως όλους τους ανθρώπους του σπιτιού!
Χωρίς την ευστάθειαν και την ενεργη-
τικότητα του Γεράρδου, χωρίς την επι-
βολήν, την όποιαν ήδυνήθη να λάβῃ επί
των άλλων, η βοή. των θρήνων των θα
έφθανεν εις τά ότα του κ. Δεβουσύ. Ο
καλός ύπηρετής έστειλεν άμέσως κάτω
εις τό μαγειρείον όλους όσους δεν είχαν
καμμίαν έγγραφισάν εις τους διαδρόμους
επάνω, και ύπεχρέωσε την Άγγέλω να
έξακριβώσῃ μήπως η δεσποινίς άναχω-
ροῦσα από εκεί είχε συμπαραλάβῃ τίποτε

πραγματα, από την εξαφάνι-
σιν των όποιων θα ήμπορούσε
κανείς να συμπεράνη άν θα
ήτο η όχι μακρά η άπουσία
της.

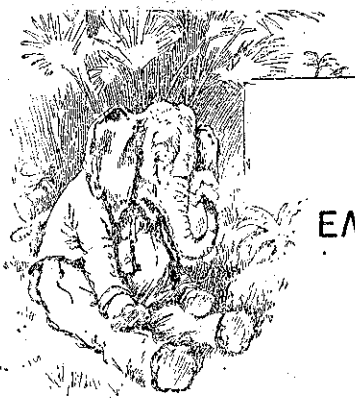
Η ύπηρετρία με πολλήν
προσοχήν εξέτασε τά πάντα
εις τό δωμάτιον κ' έβεβαίωθη,
ότι μία βαλίτσα και διάφορα
άντικείμενα ανήκοντα εις την
Άνδρέαν, έλειπαν.

Άμφιβολία δεν έχωρούσε
πλέον. Η δεσποινίς Δεβουσύ
είχεν έγκαταλείψῃ τό σπίτι
του πατέρα της με άπόφραση
καμωμένη, διότι είχε προ-
παρασκευάσῃ την άναχώρησιν
της και είχε λάβῃ τά μέτρα
της, δια να μην ανακαλυφθῆ
άμέσως η εξαφάνισις της. Ο-
σον δε παράδοξος και άν ήτο
αυτή η εξαφάνισις, όσον μυ-
στηριώδη και άν ήσαν τά αί-
τια της, επί τέλους αυτό που
έκαμεν ήτο προτιμότερον και
δι' αυτήν και δι' όλους τους
άλλους, παρά άν είχε καθῆ
εις κανένα έσημικόν περίπα-
τον, εις τά βουνά, — όπως ο
Γεράρδος είχε φοβηθῆ κατ'
άρχας.

Που όμως να είχε μεταβῆ;

Ήτο τό τρίκυκλον της Άνδρέας... (Σελ. 298, στ. α.)

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ' ένα μεγάλο και ωραίο νησί του Ινδικού Ωκεανού, όπου οι μπανάνες έχουν εκατό στη δεκάρα—πίο φτηνά κι' από τες μπάνιες—και οι χουρμάδες χάρισμα... σ' ένα λοιπόν μακρινό νησί έζούσανε, μια φορά κ' έναν καιρό, ένας μεγάλος-μεγάλος ελεφάνταρος, κ' ένα μικρό-μικρό ποντικάκι. Και ήτανε καλοί κι' αγαπημένοι φίλοι.

Κάθε δειλινό, την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος, ο ελεφάνταρος έπήγαινε στην άκρογιαλιά, κοντά στο μεγάλο δάσος με τες χουρμαδιές, κ' εκάθτανε επάνω στα χορταράκια.

— Πού είσαι, ποντικάκι; έλεγε. Τσουπί! έπετιώτανε το ποντικάκι από την τρυπούλά του κ' έρχότανε να καθήση κοντά του.

Κ' επιάνανε τότε την κουβέντα, κ' έλεγε ο ένας τ' άλλου τα μυστικά τους. Και έλο παράπονα είχανε. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν ήτανε ευχαριστημένος με την τύχη του.

«Μια πονηρή νεραϊδόουλα έγλύστρησε...» (Σελ. 300, στ. 6')

— Ούψ! έλεγε ο ελεφάνταρος, έγώ είμαι παραπολύ μεγάλος, παραπολύ χοντρός· δεν μπορώ να κάνω βήμα, χωρίς να με δη' έλος ο κόσμος. Πώς ήθελα να είμαι μικρός-μικρός... νά, σαν κ' έσένα, τοσουλάκης.

Και το ποντικάκι έστεκότανε, κ' εκύτταζε τον πελώριο φίλο του, και τα μικρά ματάκια του έγουαλλίζανε από την πολλή του ζήλεια.

— Άχ! έλεγε, δεν ήτανε να είμαι κ' έγώ μεγάλος και χοντρός σαν κ' έσένα! Είμαι τόσο μικρουλάκης τώρα, ώστε κανένας δεν με λογαριάζει, κανένας δεν γυρίζει να με δη', άμα τρέχω στα δρομάκια του δάσους. Τόσο μάλιστα, που φοβούμαι μήπως με πατήσουνε, από άπροσεξία... Άχ! πώς σε ζηλεύω, καϊμένε!

Έτσι ο ένας εζήλευε την τύχη του άλλου ούου.

Ένα βράδυ λοιπόν, που τους είχε πάρη ο ύπνος και τους δυό, επάνω στα χορταράκια, και το αεράκι, που φυσούσε στές χουρμαδιές τους εναννούριζε γλυκά, έγινε κάτι τι, που αυτοί δεν το είδαν, ούτε στ' όνειρό τους.

Μια πονηρή νεραϊδόουλα έγλύστρησε επάνω σε μίαν ακτίνα του φεγγαριού, και κατέθηκε στο νησί. Στο δεξί της χέρι έκρατούσε ένα χρυσό ραβδάκι. Το εκούνησε ελαφρά-ελαφρά επάνω στα κεφάλια των δύο φίλων, ειπε δυο-τρία λόγια μαγικά, και ύστερα, έσκαρφάωσε πάλιν επάνω στην ακτίνα του φεγγαριού, και λιγωμένη από τα γέλια, επέταξε στον άερα.

— Χά! χά! χά! χά!

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Το θηρίον έμεινε ολίγας στιγμές ακίνητον, με το αίματοβαμμένο πόδι του στηριγμένο επάνω εις το θύμα του, του οποίου η ζωή έφευγεν από τες κόκκινες βουσουβλες της πληγής του...

Ο ήλιος έδυνε' εφλόγιζε με την λάμψιν του τον κάμπον, κ' έχρωμάτιζε την τρομακτικήν εκείνην σκηνήν με τας τελευταίας ακτίνάς του. Ακατάδεκτος, καλοχορτασμένος από πρίν, ικανοποιή-

μένος με την σφαγήν που έκαμεν, ο λέων έστρεψε την ράχιν, άπεμακρύνθη ολίγα βήματα, κ' έπειτα έξηφρανόθη εις τον πυκνόν λόγγον...

Τότε πλέον οι Βανυαίοι έσπευσαν γύρω εις τον βασιλέα των.

— Έβών! έψιθύρισε με άσθενη φωνή ο πληγωμένος.

Δύο πολεμιστάι άνεσχήωσαν τον μικρόν Βρετόνον εις τα χέρια των και τον έδειξαν προς το θρωϊκόν άγρίο.

— Έσώθη! έτραυλίσαν με άσθενη πνοήν τα χείλη του δυστυχοϋς Έανού.

Και, απέναντι εις τον ήλιον, του οποίου τα όλοπόρφυρα πέπλα του ελάμπρυναν την άγωνίαν της θανάτου, απέθανε βασιλεύς ο Έανός, διότι δεν ήθέλησε να ζήση άτιμος και έπιόρκος, — απέθανε θύμα ενός άλλου ισχυροτέρου βασιλέως, του γηραιού θηρίου με την μακράν χαιτην, το όποϊον είχε κάμη θεόν του ο λαός του, διότι το έδλεπεν ισχυρόν και δεν έγνωρίζεν ότι η άληθινά θαυμαστή δύναμις ήτο η δύναμις του μικρού βασιλέως του! Το άγρίο εκείνο, δια να σώση τον αδελφόν του Έβών και να σεβασθή τας δεισιδαιμονίας της φυλής του, είχε προσφερθή εκούσιον ολοκαύτωμα εις τον ιερόν λέοντα...

Διότι δε η μνήμη του κυριάρχου των που απέθανεν ως ήρωας έμενε προσφιλής εις αυτούς, οι Βανυαίοι είπαν δια τον Έβών:

«Αυτός έχει βραχή με το αίμα του Έανού» η ψυχή του μεγάλου άρχηγού μας εις αυτόν επήγε. Αυτός είναι ο νέος βασιλεύς μας!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Πένθιμος άγρυπνία.—Μια εμφάνισις.—Κηδεία βασιλέως.—Συλάβος των υπηκόων του.—Δι μεταμορφώσεως ενός ξυλίνου κιβωτίου.—Όποιος παρατρώγει, χάνει το... αυτόκλινο!—250 χιλιόμετρα την ώρα.—Κράται!

Εις την βασιλικήν κότλαν ο Έανός αναπαύεται επάνω εις την νεκρικήν κλίνην του, — εν είδος επιμήκουσ κιωτιού από συμπαγή χρυσόν, το όποϊον εινε λιθοκόλλητον με πολύτιμα πετράδια και στρωμένο με λαμπρότατα γουναρικά. Λαμπάδες από άρωματισμένον κηρόν καιόνται άφθονοι ολόγυρα εις την κώτην εκείνην και ρίπτουν την κόκκινην λάμψιν των εις το πρόσωπον του νεκρού, του οποίου τα βλέφαρα έχουν κλεισθή από τα εύλαθή χέρια της Σέννας.

Ο μικρός βασιλεύς εινε στολισμένος με τα πλουσιώτερα φορέματά του, — μίαν περισκελίδα και ένα χιτώνα από κόκκινο μεταξωτόν, ολοκέντητον με χρυσά κλαδιά και στολισμένον με διαμάντια. Η δορά του λεοντιδέως, το όμοίωμα του ιερού θηρίου, εις το όποϊον προσεφέρθη θύμα, εινε απλωμένη επάνω

εις το όνυχοφαγωμένο στήθος του, και η κεφαλή της, με την θηριώδη έκφρασιν, προσφάει το παγερόν πλέον πρόσωπον του παιδιού και φαίνεται: σαν να το φοβερίζει.

Τα φατνώματα του δωματίου εινε σκεπασμένα με πολύχρωμα ψαθωτά καλύμματα διαφόρων σχεδιών· το έδαφος στρωμένο με έν είδος άδιαβρόχου έρυθράς λιθοκονίας, εινε και αυτό σκεπασμένο με δέρματα θηρίων. Εις τους τοίχους εινε κρεμασμένα διάφορα όπλα, τουφέκια, δόρατα, πιστόλια και χαυλιόδοντες ελεφάντων.

Τρεις άνθρωποι μόνον άγρυπνοϋν πλησίον του νεκρού, και πρώτος ο Έβών Κλοαρέκ, ο νέος βασιλεύς των Βανυαίων. Τον εξέλεξεν ομοθύμως ο λαός, και αυτός εινε ήναγκασμένος να υποκύψη, προσωρινώς τουλάχιστον εις την θέλησιν του λαού, που έπιμένει εις την ιδέαν ότι η ψυχή του Έανού άνέζησεν εις το σώμα του μικρού ξένου.

Η λύπη του δυστυχημένου μικρού εινε σπαρακτική· κλαίει, φωνάζει τον φίλον του, αγωνίζεται να θερμάνη με τα φιλιά του το παγωμένο πρόσωπον του ήρωος, δια τον θάνατον του οποίου θεωρεί αίτιον τον εαυτόν του. Η άπελπισία του άνησυχεί τους φίλους του, εις τους οποίους δεν έδόθη, μ' όλας τας παρακλήσεις των, η άδεια ν' άγρυπνήσουν μαζί του την νύκτα παρά το λείψανον. Από την ιδιότη των λύπην έννοούν την λύπην του Έβών· αυτός, δια καμμίαν άφροσύνην δεν δύναται: να κατηγορήση τον εαυτόν του εις αυτήν την περίστασιν, υποφέρει όμως τόσον πολύ, διότι εις τον χαμόν του Έανού χρεωσται την σωτηρίαν του.

Μαζί με τον Έβών άγρυπνοϋν η Σέννα και ο θεός της, αδάκρυτοι και οι δύο, ζωντανά αγάλματα του πόνου. Αγαπούσαν τόσο τον μικρόν των Έανόν, τον μικρόν των βασιλέα, εις τον όποϊον ο Μέγας Αρχηγός είχε θεμελιώση τόσον ωραίας έλπίδας δια το μέλλον της φυλής του και τον προητοίμαζε με τόσην έπιμέλειαν δια το έργον του εκπολιτιστού ενός λαού, του αναστυλωτού ενός διεσπασμένου βασιλείου· και εκείνη η βασιλοπούλα, που δεν είχεν άλλην στοργήν εις αυτόν τον κόσμο παρά δια τον αδελφόν της, τον μεγαλωμένο, και αναθρεμμένο, όπως αυτή, κατά τρόπον τόσο διαφορετικόν παρά οι υπήκοοί των, ώστε μόνος αυτός και αυτή είχαν τας ίδιαις ιδέαις και τα ίδια αισθήματα, ώστε δεν εζούσαν αυτή παρά δια τον αδελφόν της!

τελευταίης του· και μέσα εις τον νεκρικόν θάλαμον, κανείς άλλος θόρυβος παρά ο μακρινός ήχος των έπηκηδειών ψαλμών και οι λυγμοί του Έβών...

Από το βάθος του θαλάμου, όπου ο φωτισμός ήτο άμυδρός, άνεφάνη έξαφνα μία σκιά, εδάδισε σιγηλή εις την χρυσήν κλίνην και ήλθε να σκύψη επάνω εις το νεκρόν σώμα, άποκρύπτουσα μέρος του φωτός των λαμπράδων από τα βλέμματα του μικρού Κλοαρέκ, όστις τότε ύψωσε μηχανικώς τα βλέμματα.

Ο άνθρωπος με την δερματινήν προσωπίδα ήτο εκεί. Με ελαφράν χείρα απεκάλυψε το αιμόφυρτον στήθος του μικρού βασιλέως και, επί τινα δευτερόλεπτα, χωρίς να βγάλη την προσωπίδα του, εστάθη κ' εκύτταζε προσεκτικά την φρικώδη πληγήν.

Βαθύς αναστεναγμός εζέφυγεν από τα χείλη του· εκλεισε πάλιν επί του στή-

θους του νεκρού τον μεταξωτόν χιτώνα, έσυρεν εις την προτέραν έσιν της της δοράν του λεοντιδέως, και έπειτα έπιασε με τα δύο του δυνατά χέρια την δεξιάν του νεκρού και την εκράτησεν ολίγον.

Η Σέννα η όποια δεν είχεν ακόμη ούτε λέξιν προφέρη από την στιγμήν που συνέδη το δυστύχημα, έσηκώθη όρθή και ώρμησε να πέση εις τα πόδια του ξένου, και με τα δάκτυλα ένωμένα, με τα κυρτωμένα μάτια της επάνω του προσηλωμένα, τον εζώρκισε ν' ανακαλέση εις την ζωήν τον νεκρόν αδελφόν της.

Ηνώθησε τότε και ο Έβών ότι ο άνθρωπος εκείνος ήτο ο Αρχων του Πυρός, το ισχυρόν εν με την αλάνθαστον έπιστήμην, και εκυριεύθη από τρελλήν έλπίδα.

—Κύριε, ώ! κύριε!—εφώναζεν, ένθ' επιάνετο από τα ένδύματα του μυστηριώδους προσώπου, το όποϊον έφοβείτο μήπως έξαφνα χαθή απ' έμπρός του, — έσεις που τόσα 'μπορείτε και κάμνετε, σώσατέ

τον! Κυττάξτετε, τα χείλη του χαμογελούν... Ίσως δεν εινε νεκρός. Αν εινε τόσον κρύος, εινε διότι έτρεξε παραπολύ αίμα από την πληγήν του· σώσατέ τον! έμένα ήθελε να σώση, κ' έπεσε στα φοβερά νύχια του λέοντος. Είχε αδελφήν, θεϊον, ένα λαόν ολοκληρον που τον αγαπούσαν και τον ελάτρευαν... Η ψυχή του ήτανε ευγενής και μεγάλη, και απέθανε δια να με σώση έμένα, έμένα που δεν έχω οικογένειαν.

—Η έπιστήμη έχει τα όρια της· και ο Θεός μόνος εινε κύριος της ζωής, — άπήντησεν η σοβαρά φωνή του προσωπίδοφόρου, ο όποιος απεσπάσθη απαλά-απαλά από τον εναγκαλισμόν του Έβών.

Απελπισμένος ο μικρός, άφηκε την κεφαλήν του να πέση επί της νεκρικής κλίνης και ήρχισε πάλιν τούς θρήνους και τούς λυγμούς. Είχεν ένθυμηθή τώρα πως έκεινο ακριβώς το πρωί ήθέλησε ν' άστειουθή με τον Έανόν δια τον

Αρχοντα του Πυρός, ειχεν ένθυμηθή τί έλεγεν ότι θα του εζητούσεν, αν τον εδλεπε καμμίαν ήμέραν. Τον εδλεπε, και του εζητούσε ν' αποδώση την ζωήν εις το άγρίο, που το θέρίσειεν ο θάνατος εις την άνησιν του βίου του... Τι τρέλλα! — ο άνθρωπος που έχει έζουσιαν και εις το πυρ ακόμη του ούρανού, εινε πάντοτε άνίσχυρος ένώπιον του θανάτου.

Ο άγνωστος είπεν ολίγας λέξεις εις την Σένναν, κάτι συνεζήτησε βιαστικά με τον Μέγαν Αρχηγόν, κ' έπειτα εδάδισε προς το σκοτεινόν βάθος του δωματίου, όπου έσπρωξε με το πόδι του μερικά δέρματα θηρίων, τα όποια, σκορπισμένα καταπλάκην, εσκέπαζαν μίαν μυστικήν καταπακτήν, και από εκεί έξηφρανόθη...

Την επομένην ήμέραν, δώδεκα πολεμιστάι ώδήγησαν εις την τελευταίαν του κατοικίαν τον Έανόν, εζηλωμένον εις φέρετρον από ξύλον έβένου, εζ ολοκληρού επενδεδυμένον με ελεφαντόδοντα.

Εις μικράν απόστασιν από το χωρίον έρρεεν ένας μικρός ποταμός, του οποίου την κώτην είχαν οι Βανυαίοι μετατρέψη από πρίν, με τάφρους και φράκτας. Βαθύς λάκκος ήτο σακαμμένος εις την στεγνήν τώρα κώτην του ποταμού. Πρίν καταβιάσασον εκεί μέσα το φέρετρον, ο Έβών, ο νέος μονάρχης, υπεχρεώθη να περιβληθή την δοράν του λεοντιδέως, το έμβλημα του βασιλικού αξιώματος.

Έθυσίασαν τούς δύο ωραιότερους ζέβρους από όλην την άγέλην, τούς ζέβρους που ήρεσκαν περισσότερον εις τον βασιλέα, επάνω εις τον τάφον, τον όποϊον εγέμισαν άμέσως με χώμα· κα-

τέρριψαν τα προχώματα, με τα όποια είχε μεταστραφή το ρεύμα του ποταμού, και τα ύδατα, επανελθόντα εις την αρχικήν κοίτην των, περιέλουσαν το κοιμητήριο των Βαυαίων βασιλέων, οι όποιοι από αιώνων εθάπτοντο εκεί...

(Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΠΤΗΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΟΝ ΛΥΚΟ

(Συνέχεια και τέλος ΄δε σελ. 291)

— Η γιαγιά σου, εξηκολούθησε με την βραγχιασμένη φωνήν του, κάθεται εις την όδον Βασιγκτώνος, αριθμός 32. Εκεί πηγαίνω κ' εγώ.

Καλήν αντάμωσι!

Και άρχισε να γελά. Το γέλιο του ήτο χειρότερο και από την φωνήν του, διότι άφινε να φαίνονται τα δόντια του, τα άσπρα, κοφτερά και μυτερά...

Η Άλίκη είχε φύγη άστραπτηδόν. Εποδηλατούσε μ' όλην της την γρηγοράδα κ' έσυλλογιζότανε μ' όλην της την φρονιμάδα.

Διότι πρέπει να μάθετε, ότι η Άλίκη Κάρετ είχε μεγάλην κλίση εις τους συλλογισμούς της Λογικής, κ' έλυε και τα δυσκολώτερα προβλήματα και αινίγματα...

Έσυλλογίσθη λοιπόν:

1ον) Ο λύκος από μέσα από το δάσος ήμπορεί να φθάση κατ' ευθείαν εις το Γκρόβεν, σε μισήν ώρα, αν είνε λύκος δρομεύς και γυμνασμένος' σε μίαν ώρα, αν είνε άγύμναστος λύκος.

2ον) Έγώ, με το καλό μου το ποδήλατο, επειδή ό δρόμος κάμνει μεγάλο γύρον, θα φθάσω εκεί σε μιά ώρα και τέταρτο' σε μιάμισην ώρα, ή και σε δύο ώρες, αν μου συμβή τίποτε άπρόσποτον.

3ον) Ο λύκος, θα εύρη την καλή μου την γιαγιά μόνη της εις τον κήπον, όπου κάμνει τον τακτικόν της περίπατον κάθε μέρα αυτήν την ώραν, θα πηδήση τον φράκτη και θα την φάγη. Αν ή κυρά-Ζαμπέττα περάση από εκεί, θα την φάγη και την κυρά-Ζαμπέττα. Δύο γρηές, για τα δόντια του λύκου, δεν κάμνουν ούτε ένα μικρό κορίτσι.

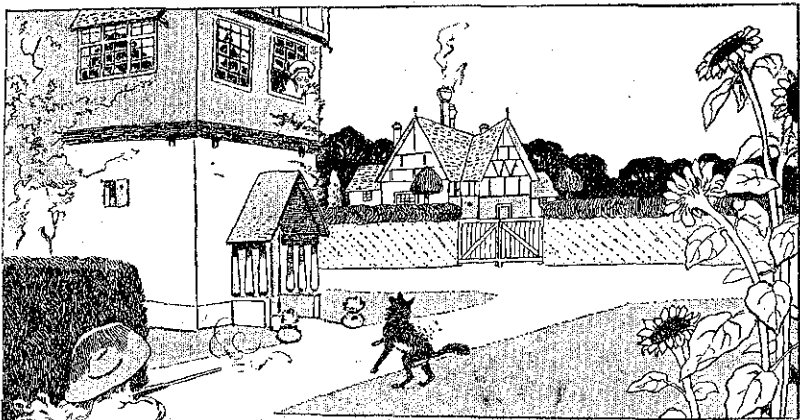
Συμπέρασμα: έκτος αν ειδοποιήσω την γιαγιά, ή έκτος αν φθάσω πριν από τον λύκο, ή γιαγιά θα φαγωθή. Να φθάσω πριν από τον λύκον, δεν είνε δυ-

νατόν' ήμπορώ όμως να ειδοποιήσω τηλεγραφικώς την γιαγιά... "Όλλοράϊτ! έμπρός, μάρς!

Έστρέψε λοιπόν η Άλίκη το τιμόνι του ποδηλάτου της, άφησε τον δρόμον του Γκρόβεν κ' έπήρε τον δρόμον του Μόριγκ. Δεν έπήγαινε στής γιαγιάς της...

Νομίζετε ίσως, παιδιά μου, πως είχε χάσει τα μυαλά της, για να κάνη έτσι; — Καθόλου! αν το νομίζετε, είσθε άνόητα! Τα Άμερικανόπουλα χάνουν καμμιά φορά τα μαντήλια των ή τα γάντια των, τα μυαλά των όμως, ποτέ!

Το Μόριγκ είνε, μέσα στο δάσος, ένα χωριουδάκι φτωχό και μικρό. Εις το μεγάλο δρόμο του, έχει τρία μεγάλα

«Βλάκα! είπεν η Άλίκη, κ' ετράβηξε...» (Σελ. 303, στ. α')

κτίρια, με μιά μεγάλη άμερικανική σημαία το καθένα: το Δημαρχείον, το Σχολείον και το Ταχυδρομοτηλεγραφείον.

Η φιληνάδα μας ή Άλίκη δεν έχει αυτήν την ώραν καμμιά δουλειά με το Σχολείον, ούτε έχει να κάνη τίποτε παράπονα εις τον δήμαρχον. Σφίγγει λοιπόν το φραίνο του ποδηλάτου της και πηδά εις το πεζοδρόμιον, έμπρός εις το Ταχυδρομοτηλεγραφείον.

Η πόρτα είνε κλειστή' το παράθυρο κλειστό. Κτυπά ή Άλίκη, ξανακτυπά, φωνάζει. Τίποτε, νεκρική σιωπή. Φωνάζει τότε μιάς γειτόνισσας που κάθεται στο παράθυρό της και ράδει με την ραπτομηχανή της.

— Κλειστά! — της άπαντά ή γειτόνισσα.

— Γιατί;

— Ο τηλεγραφητής είνε στο γάμο της αδελφής του.

— Ά! έτσι; Και πως λέγεται ό τηλεγραφητής;

— Κοσ Στούαρτ.

— Ά! ώραία, σάς εύχαριστώ. Χαίρετε, κυρία.

Και, ενώ ή γειτόνισσα ξανακάθεται

να ράψη, ή Άλίκη άνοίγει γρήγορα την τσαντίτσα της και βγάζει ένα κατασβίδι, ένα σμιλάρι και μιά τανάλια. Ως βλέπετε, αν έπάθαινε τίποτε το ποδήλατό της εις το ταξίδι, είχε έργαλεία δια να το διορθώση.

Ός που να πήτε τρία, ή κλειδαριά της πόρτας του Τηλεγραφείου εξεκόλλησεν, ή πόρτα άνοιξε, και ή Άλίκη εύρέθη μέσα, σαν καλή νοικοκυρά.

Είνε σπάνιον πράγμα, Άμερικανόπουλα και να μην έχη ιδή, εις το σπίτι του πατέρα της ή άλλου, την τηλεγραφομηχανήν συστήματος Μόρς. Έν τέταρτον της ώρας και άρκετή προσοχή άρκοϋν δια να μάθη κανείς το τηλεγραφικόν αλφάβητον.

Η Άλίκη κάθεται εις το τραπέζι του κ. Στούαρτ, και σημαίνει, σημαίνει, σημαίνει το ήλεκτρικό κουδούνι, δια να εξυπνήση τους τηλεγραφητάς του Γκρόβεν. Και ύστερα τους στέλλει, με την σημείωσιν έπειγον αυτό το τηλεγράφημα:

«Κυρία Κάρετ. Όδος Βασιγκτώνος. Άγαπητή μου γιαγιά, είνε ένας λύκος στο δάσος. Μην έβγης, και περίμενε με. Χιλιά φιλιό.» Άλίκη Κάρετ.»

Και έπειτα, χωρίς να σταματήση την τηλεγραφομηχανήν, στέλλει και αυτό το τηλεγράφημα:

«Πρόεδρος Ρουζβέλτ, Λευκή Οικίαν.— Παρακαλώ να παύσετε τηλεγραφικόν ύπάλληλον Στούαρτ του Μόριγκ, όστις άμελεί ύπηρεσίαν του. Μετά σεβασμού, — Άλίκη Κάρετ.»

Την άλλην ήμέραν, άμα έπέστρεψεν από τον γάμον, ό κ. Στούαρτ έλαβε τηλεγραφικώς την παύσιν του...

Όλα αυτά δεν εδάσταξαν ούτε επτά λεπτά της ώρας, — με τ' ώρολόγι. Άφού έκामε τόσα πολλά πράγματα σε τόσο λίγην ώραν, ή Άλίκη εκάταλαβε πως έπεινούσε. Έκάθησε λοιπόν σ' ένα πεζούλι και έφαγεν ήσυχα-ήσυχα, αλλά με όρεξιν 14 ετών και 15 μιλλίων, ψωμί, χοιρομέρι και τσοκολάτα.

Όστερα, δρόμο πάλιν όλοταχώς με το ποδήλατο. Τα δένδρα, καθώς έπερνούσε, έφευγαν πίσω, σαν φαντάσματα. Και τα μικρά πουλάκια εξυπνούσαν τρομαγμένα, καθώς άκουαν το κουδούνάκι του ποδηλάτου. Έπέρασε ίσκιους και ξέφωτα, έπέρασε λευκούς και βαλαβιδιές, έπέρασε πεύκα και έλατα. Το άγριοβόρι δεν περνά τόσον γρήγορα μέσα στο δάσος τον χειμώνα, όταν σφυρίζη ανάμεσα στα δένδρα και τα κάμνη να τρίξουν και να σπάζουν...

Κ' έτσι — έτελείωσεν ό θεός Διχ

Σάρ — έτσι, εκείνο το βράδυ εις το τραπέζι, ή Κοκκινοςκουφίτσα έφαγε τον λύκο. Είνε πολυ άσχημο φαγι, σάς βεβαιώνω!

(Μίμησις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατήρ.—Μη σκύφτης, παιδί μου, γιατί θα καμπουριάσης.

Ο υίός.—Άπειναντίας, θα φηλώσω. Δεν λέγει το ευαγγέλιον, ό ταπεινών εαυτών ύψωθήσεται;...

Έστάλη υπό του Όνειροπόλου της Δόξης.

Εις το Ταχυδρομείον, ή Παληοφαληγιώτισσα, μ' ένα γράμμα δια την Διάπλασιν. — Δεσποινίς, της λέγει ό υπάλληλος, το γράμμα σας είνε βαρύ και θέλει ακόμη ένα δεκάλεπτο γραμματόσημο.

Και έκείνη: — Μπα!... Μ' αν βάλλω ακόμη ένα γραμματόσημο, δεν θα βαρύνη περισσότερο;

Έστάλη υπό της Μουσικής Ψυχής

Η οικογένεια της Ναυτοπούλας του Μεσολογγίου, πλην της μαμάς, έπήγαν εις το φάρμακον. Κατά την επιστροφήν των, ή μαμά τους έρωτά:

— Ε, και τί καλά μου έφέρατε; Και ή Ναυτοπούλα:

— Μαμά μου, μιά θεόρατη... πείνα... που δε σε βλέπομε μπρός μας!

Έστάλη υπό του Άγγέλου της Έλπίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΙΣ το δεξιόν περίπτερον της Έξέδρας του Φαλήρου, ό Όνειροπόλος της Δόξης ανέκαλυψε δύο... έπιγραφάς. Η πρώτη λέγει: Αίτιος του Άπειρου 14[1]906. Καί ή δεύτερα Άκταιωρίς 24[2]907. Καί ό Όνειροπόλος της Δόξης άπορεί έκρίσασται ότι όπου σταθή, όπου κυτάξη, πάντα θα εύρη κάτι που να τή ενθουμίση την Διάπλασιν, —περιττόν άλλως τε, διότι αυτός ούδέποτε την ληραμονεί.

Ναι, είμαι κατευχαριστημένη μαζί σου, Χιονισμένη Περιστέρι, διότι τώρα μου γράφεις πολυ συχνά. Τα γραμματόσημα έτελείωσαν με τα τρία τετράδια που έστειλες προηθές. Δροσιά εις τας Άθήνας τώρα όση θέλεις. Το καίμενο το άρνάκι!... Έλάθωμεν και τα λουκούμια και σ' εύχαριστούμεν πολυ. Φαντάσου τα χοροπηδήματα του Άνανία και των αδελφών!...

Δεν είμπορείς να τό επής αυτό, Παλλάς. (Ότι δηλαδή πρέπει ή να μη δέχεται κανείς διόλου άνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν, ή να δέχεται με όλους. Συλλογίσου ότι ή άνταλλαγή είνε επιτέλους κ' ένα έξυδον. Κανείς δεν είνε ύπαρξωμένος να έξοδέη παρατίνω άρ' ό,τι είμπορεί' ούτε είνε σωστόν να τον αποκλείσης της άνταλλαγής, επειδή δεν έχει ίσως τα μέσα να ανταλλάσση με όλους που του προτείνουν, και δια τούτο κάμνει έκλογήν.

Περιβόλι ή σημερινή επιστολή του Έλληνος Ναυτοπίλους! Τι βέλετε και δεν έχει! Διάφορα περί τού Κομήτου και με εικόνας μάλιστα! μίαν σειράν εικονογραφημένων ψευδώνυμων (της Φράκης τ' Άγριολούλουδο π: χ: και κοντά στη φράκτη ένα... Βαρελάκι!) μίαν περιγραφήν γυναικοκαυχά, άλλην έφδου εις την βρύσιν της γειτονιάς, κτλ. κτλ. Σωστό σύγγραμμα αυτή ή επιστολή!

Τα έπα αυτά εις τόν Άνανιαν, Μιμόζα, και σ' εύχαριστέθε θερμάς, αλλά... το Φάληρον του δεν τό άφινει. Έκτός που τού άρέσει πολυ, — δεν τό βαρέθηκε, βλέπεις, τόσα καλοκαίρια, —θέλει να παραθερίση μέν, να μη άπομακρύνεται πολυ από κοντά μου δε... Δι' αυτό δεν θα έδέχετο την φιλοξενίαν και την έπαυλιν που θα τή έπροσφέρατε εις τον Πύργον.

Έγκάρδια συλλυπητήρια εις τους φίλους μου Μικρό Διαβολάκι και Μικρόν Δόγην δια τον θάνατον του πολυτίμου των πατρος. Ό Θεός να τους παρηγορήση!

Όμοίως επιστολάς μου έγραψαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Άδάνατος Έλλάς, Προτομαγιά, Τаланτενομένη Έλλίς, Ένωσις ή Θάνατος και Δόξα της Πατρίδος.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όυδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγοσται αν δεν συνοδεύεται από του δινατώματος (φρ. 1.) Τα εγκρινόμενα ή άναγοσόμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρια. και δσα από κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Πλοίαρχος Νέμος, α. (σο ή επιστολή σου με κατευχαρίστησε' οι τίτλοι γαλλιστι δεν μεταφράζονται, άλλως μεταγγραμμάτίζονται: Diaplassis) και Διατέντο, κ. (XII.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνουμν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυόν δια το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ίσχυόν δια το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δεν δημοσιεύονται!

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: ό Άγγελος Άγρωτός με το Άφρόνηιο, Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα και Ταπεινό Γιασεμί — ή Ρέμβη με την Χάμοκ, Κορηνοπούλαν, Ροδιάν, Άγγελον της Έλπίδος και Ζίναν — ό Κουροπάτιν με την Διακριθείσαν Άσρακιάδα, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Προσοφιλή Ανάμνησιν, Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα και Κεντριό — ό Ριγολέττος με τον Όνειροπόλον της Δόξης, Μαγεμένο Άκρογιάλι, Άνρίβαν τον Καρηδόκον. Έμπνευσμένην Μουσικόν και Άρχοντοπούλαν των Λευκών Όρεών — το Μαγεμένο Άκρογιάλι με το Βαρελάκι, Μαγοραϊταγόνο Δάκρον και Έυτυχές Παρελθόν — ή Ένωσις ή Θάνατος με την Κυνηγέτιδα Άστειμν, Σταγόνα εν τώ Όκειανώ, Καρανάξαν, Στεγασμόν Μακεδονίας και Περιστέρι της Ίθάκης — ή Ίδιότροπος Νεάνις με την Προσοφιλή Ανάμνησιν, Τаланτενομένη Έλλίδα, Κυρίαν Παράξενην, Σταγόνα εν τώ Όκειανώ και Άρχιζελάνιον Ίθρον — το Άλνον Άνιγμα με την Τρινημιώδη Όθάσσαν και Σκέοστο — ή Έλληνική Άγλη με την Ναυτοπούλαν της Κερραλληνίας, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Αίλιθ και Χιονισμένην Περιστέριαν — ό Άγγελος της Έλευθερίας με τον Ήλεκτρικόν Σπινθηρα — το Σύννεφον του Όλίμπου με το Ζήτω ή Έλλάς, Ζήτω ή Διάπλασις, Κυνηγέτιδα Άστειμν, Άνθιμωμένη Άμυγδαλίαν και Άρχοντοπούλαν των Λευκών Όρεών — ή Άνοδαμόνα με την Μαγεμένην Άκροθαλασσίαν, Καρανάξαν, Μούσαν Πιερίδα, της Φράκτης; τ' Άγριολούλουδο και Παλλάδα — το Ταπεινό Ίον με την Όθέλλαν, Άξιολύπητον, Αδάσον, Βαρελάκι και Μαγοραϊταγόνο Δάκρον — ή Παληοφαληγιώτισσα με την Μουσικήν Ψυχήν, Γλυκείαν Άμμοδιάν, Αδάσον και Μαγοραϊταγόνο Δάκρον — ή Κίρα με τον Βασιλέα των Κυμάτων, Βραχάδη Άκροθαλασσίαν, Μαγεμένην Άκροθαλασσίαν και Φιλελεύθερον — ή Φίλη των Άνθέων με την Βασιλισσαν των Άνθέων, Φίλην των Ζώων, Μαγεμένην Άκροθαλασσίαν, Χλόην και Διαβολάκον — ή Μουσική Ψυχή με την Αθήνην.

